YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN TOISEN JAOSTON PUHEENJOHTAJAN MÄÄRÄYS

16 päivänä lokakuuta 1995 *

Asiassa T-561/93,

Tiercé Ladbroke SA, belgialainen yhtiö, Bryssel, edustajinaan Jeremy Lever, QC, barrister Christopher Vajda (Englannin ja Walesin asianajajayhteisö) ja solicitor Stephen Kon, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Winandy & Err, 60 avenue Gaston Diderich,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Francisco Enrique González-Díaz ja Richard Lyal, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jota tukevat

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

Pari mutuel unifié belge, belgialainen yhdistys, kotipaikka Bryssel, ja

Société coopérative auxiliaire PMU belge, belgialainen yhtiö, kotipaikka Bryssel,

edustajanaan asianajaja Thomas Delahaye, Cour de cassation de Belgique, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Charles Turk, 13 B avenue Guillaume,

väliintulijoina,

jossa kantaja vaatii sellaisen komission 3.9.1993 tekemän päätöksen kumoamista, jolla komissio on hylännyt valituksen, jonka Tiercé Ladbroke SA on 18.5.1992 tehnyt 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 nojalla, joka on perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus (EYVL 1962, 13, s. 204), ja jossa se vaatii perustamissopimuksen 176 artiklan nojalla komission velvoittamista tutkimaan valitus välittömästi uudelleen,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN TOISEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat, asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

1 Tiercé Ladbroke SA (jäljempänä Ladbroke) on 5.11.1993 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneella kannekirjelmällä nostanut kanteen, jossa se vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan perusteella komission 3.9.1993 tekemän päätöksen (IV/34.318), jolla komissio on hylännyt valituksen, jonka Ladbroke on 18.5.1992 tehnyt 6.2.1962 annetun neuvoston asetuksen N:o 17 nojalla, joka on perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan ensimmäinen täytäntöönpanoasetus (EYVL 1962, 13, s. 204). Tässä valituksessa Ladbroke väitti, että Société coopérative auxiliaire PMU belge ja Pari mutuel unifié belge (jäljempänä PMUB), jotka järjestävät kilparatojen ulkopuolella vedonlyöntiä Belgiassa järjestettäviin hevoskilpailuihin, olivat rikkoneet perustamissopimuksen 86 artiklaa, kun ne olivat kieltäytyneet nimeämästä Ladbrokea edustajakseen, jolla olisi ollut oikeus ottaa vastaan vedonlyöntiä totalisaattoripelissä Belgiassa järjestettäviin hevoskilpailuihin.

2 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toisen jaoston puheenjohtajan 8.8.1994 antamalla määräyksellä Société coopérative auxiliaire PMU belge ja PMUB hyväksyttiin väliintulijoiksi tähän oikeudenkäyntiin tukemaan komission vaatimuksia.

3 Kantaja pyysi 27.7.1995 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneella kirjeellä asian poistamista rekisteristä, koska kantaja oli tehnyt PMUB:n kanssa sopimuksen, jonka mukaan se on nimetty PMUB:n edustajaksi oikeutenaan ottaa vastaan vedonlyöntiä totalisaattoripelissä Belgiassa järjestettäviin hevoskilpailuihin, ja koska riidanalainen päätös koski valitusta Ladbroken väittämästä kilpailusääntöjen rikkomisesta, joka oli loppunut, ja näin ollen Ladbroke luopui kanteesta.

4 Samassa kirjeessä kantaja vaati, että komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaisesti.

5 Vaatimuksensa tueksi kantaja esitti, että kanteen nostaminen oli perusteltua komission menettelyn vuoksi, koska sen sijaan että komissio olisi riidanalaisessa päätöksessään tutkinut valituksessa esitettyjen kysymysten asiasisältöä, se oli käsitellyt ainoastaan niitä kysymyksiä, jotka Ladbroke oli esittänyt vastauksessaan komission sille 23.2.1993 osoittamaan kirjeeseen, jonka komissio oli lähettänyt neuvoston asetuksen N:o 17 19 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyistä kuulemisista 25 päivänä heinäkuuta 1963 annetun komission asetuksen ETY N:o 99/63 (EYVL 1963, 127, s. 2268) 6 artiklan mukaisesti (jäljempänä 6 artiklan mukainen kirje).

6 Kantaja katsoo, että komission menettelyn vuoksi sillä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin nostaa perustamissopimuksen 173 artiklan mukainen kumoamiskanne komission päätöstä vastaan saadakseen tietoonsa päätöksen yksityiskohtaiset perustelut.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi 28.7.1995 kirjaajan lähettämällä kirjeellä vastaajaa ja väliintulijoita esittämään huomautuksensa asian rekisteristä poistamista koskevaan pyyntöön.

8 Komissio jätti 4.8.1995 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon huomautuksensa, joissa se vaati, että kantaja velvoitettaisiin vastaamaan oikeudenkäyntikuluista työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen virkkeen mukaisesti. Komissio katsoo, että sen menettely ei ole ollut kan-

teen nostamisen perusteena ja että asiassa ei ole näin ollen syytä soveltaa työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan toista virkettä ja että päinvastoin on syytä velvoittaa kantaja korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

9 Komissio korostaa, että vastoin kantajan näkökantaa ei voida katsoa, että kanne olisi nostettu, jotta kantaja saisi tietoonsa valituksensa hylkäämisen perustelut. Komissio huomauttaa, että sen jälkeen, kun komissio oli lähettänyt 6 artiklan mukaisen kirjeen, jossa se oli esittänyt ne perusteet, joilla se aikoi hylätä valituksen, kantaja oli esittänyt huomautuksia useista tämän kirjeen kohdista, ja että komissio oli puolestaan ottanut kantaa näihin kantajan huomautuksiin 3.9.1993 päivätyssä kirjeessään, jolla se oli lopullisesti hylännyt valituksen. Tästä seuraa, että kanteen hylkäämisen perusteet ovat selvät kantajalle sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle ja että kantaja on nostanut kanteen saadakseen kumotuksi päätöksen, jolla sen valitus on hylätty, ja saadakseen näin taloudellista etua PMUB:ltä, ja kun kyseisten asianosaisten väliset neuvottelut ovat johtaneet edun saamiseen, Ladbrokella ei ole enää intressiä kiistää valituksensa hylkäämistä.

10 Väliintulijat huomauttavat 6.9.1995 esittämissään huomautuksissa, että asian rekisteristä poistamista koskevassa 27.7.1995 esitetyssä pyynnössä väitetään, että valituksessa esitetty kilpailusääntöjen rikkominen on päättynyt, koska kantaja on tehnyt sopimuksen PMUB:n kanssa; tämä tarkoittaa välillisesti sitä, että tällainen rikkominen olisi aikaisemmin ollut olemassa. Väliintulijat kiistävät, että tällaista rikkomista olisi tapahtunut ja katsovat, että edellä mainittu kantajan ja PMUB:n välinen sopimus ei tarkoita sitä, että väliintulijat tunnustaisivat, että se, että ne ovat kieltäytyneet nimeämästä Ladbrokea edustajakseen, olisi ollut kilpailusääntöjen rikkomista.

11 Väliintulijat katsovat, että kantajalla ei ole todisteita niiden väitteidensä tueksi, joiden mukaan kanteen nostaminen oli perusteltua vastaajan menettelyn vuoksi, ja

että Ladbroken on korvattava väliintulijoiden oikeudenkäyntikulut työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

12 Työjärjestyksen 99 artiklan mukaan on syytä määrätä asia poistettavaksi rekisteristä ja antaa ratkaisu oikeudenkäyntikuluista.

13 On huomattava, että työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti asianosainen, joka peruuttaa kanteensa, velvoitetaan vastapuolen vaatimuksesta korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Kuitenkin kanteensa peruuttavan pyynnöstä vastapuoli velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos se vastapuolen menettelyn vuoksi katsotaan kohtuulliseksi.

14 Tässä asiassa on syytä huomata ensiksi, että 6 artiklan mukaisella kirjeellään komissio ilmoitti kantajalle, että komission saamat tiedot eivät riitä perusteeksi siihen, että kantajan valitus menestyisi ja perustamissopimuksen 86 artiklan rikkominen voitaisiin todeta. Komission mukaan relevanteilla markkinoilla, johon kuuluu vedonlyönti Belgiassa totalisaattoripelinä tai yksilöllisenä vedonlyöntinä belgialaisiin tai ulkomaisiin hevoskilpailuihin, PMUB:llä ja sen haltuun ottamalla Ladbroken kilpailijayhtiö Tiercé franco-belgellä ei ollut määräävää markkina-asemaa ja sitä paitsi niiden osuus markkinoista oli pienempi kuin kantajan. Lisäksi komissio esitti, että vaikka oletettaisiin, että PMUB:llä olisi määräävä markkina-asema kyseisillä markkinoilla ja että sen kieltäytyminen valtuuttamasta Ladbrokea hyväksymään vedonlyöntiä sen edustajana olisi markkina-aseman väärinkäyttöä, se on kuitenkin tapahtunut Belgian lainsäädännön mukaisesti eikä se todennäköisesti vaikuttaisi jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, joten se ei kuulu perustamissopimuksen 86 artiklan soveltamisalaan.

15 Toiseksi on syytä huomata, että 12.5.1993 päivätyssä 6 artiklan mukaiseen kirjeeseen antamassaan vastauksessa Ladbroke väitti, että komission johtopäätökset perustuvat niiden oikeudellisten seikkojen ja tosiseikkojen virheelliseen arviointiin, jotka koskevat relevantteja markkinoita, PMUB:n määräävää markkina-asemaa näillä markkinoilla, PMUB:n menettelyä ja PMUB:n menettelystä johtuvia vaikutuksia jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

16 Itse asiassa Ladbroke on 12.5.1993 päiväämässään kirjeessä kiistänyt ne perusteet, joihin 6 artiklan mukainen kirje pohjautuu, esittämättä, ettei se ole käsittänyt, mihin valituksen hylkääminen perustuu. Ladbroken mukaan vastoin komission johtopäätöksiä vedonlyönti Belgiassa totalisaattoripelinä tai yksilöllisenä vedonlyöntinä belgialaisiin tai ulkomaisiin hevoskilpailuihin on ala, jolla on kahdet erilliset markkinat. Toiset markkinat ovat belgialaisiin hevoskilpailuihin järjestetty vedonlyönti ja toiset ovat ulkomaisiin kilpailuihin järjestetty vedonlyönti. Tämän vuoksi määräävän markkina-aseman ja sen väärinkäytön olemassaoloa on tarkasteltava niin, että kummatkin markkinat ja niiden riippuvuus toisistaan otetaan huomioon.

17 Edellä mainitussa kirjeessään kantaja on myös asettanut kyseenalaiseksi komission johtopäätöksen siitä, että vaikka valituksessa esitetty markkina-aseman väärinkäyttö pitäisikin paikkansa, se olisi tapahtunut Belgian kansallisen lainsäädännön mukaisesti eikä todennäköisesti vaikuttaisi jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, ja kantaja on katsonut, että siltä osin kuin kantaja ja PMUB:hen sidoksissa olevat yritykset järjestävät vedonlyöntiä ulkomaisiin kilpailuihin Belgiassa, tämä toimiala liittyy jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, koska kun kantajalle on kieltäydytty antamasta lupaa ottaa vastaan PMUB:n edustajana vedonlyöntiä belgialaisiin kilpailuihin, tämä vaikuttaa kantajan oikeudelliseen ja taloudelliseen asemaan ja näin myös jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

18 Lopuksi on syytä todeta, että riidanalaisessa 3.9.1993 tehdyssä päätöksessä, jolla kantajan tekemä valitus on hylätty, toisaalta täsmennetään, että kantajan vastauksessa 6 artiklan mukaiseen kirjeeseen ei ole esitetty uusia tosiseikkoja tai oikeudel-

lisia seikkoja, jotka voisivat muuttaa komission näkökantaa, ja toisaalta vahvistetaan komission 6 artiklan mukaisessa kirjeessä esittämä johtopäätös edellä mainituista seikoista eli relevanteista markkinoista, PMUB:n määräävästä markkina-asemasta näillä markkinoilla, mahdollisen väärinkäytön olemassaolosta ja siitä, onko tämä voinut vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

19 Edellä esitetystä seuraa, että tässä asiassa kantaja on tiennyt perusteista, joilla komissio on hylännyt sen valituksen, koska perustelut on esitetty sille sekä 6 artiklan mukaisessa kirjeessä, jonka perusteista kantaja on voinut esittää huomautuksensa, että itse riidanalaisessa päätöksessä.

20 Ottaen huomioon tämän ja sen, että komission ei tarvitse päätöksissään tutkia kaikkia niitä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja, joita asianosaiset ovat hallinnollisen menettelyn aikana esittäneet (yhdistetyt asiat 209/78—215/78 ja 218/78, Van Landewyck ym. v. komissio, tuomio 29.10.1980, Kok. 1980, s. 3125, 66 kohta), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi katsoa, että tämän kanteen nostaminen olisi ollut perusteltua komission menettelyn vuoksi.

21 On siis syytä soveltaa työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäistä virkettä ja velvoittaa kantaja korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Väliintulijoiden oikeudenkäyntikulujen osalta voidaan lisätä, että asiassa ei ole syytä soveltaa työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan kolmatta alakohtaa, sellaisena kuin se on muutettuna 28.2.1995.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN TOISEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA

on määrännyt seuraavaa:

1) Asia T-561/93 poistetaan rekisteristä.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, väliintulijoiden oikeudenkäyntikulut mukaan lukien.

Annettiin Luxemburgissa 16 päivänä lokakuuta 1995.

H. Jung — kirjaaja

H. Kirschner — laajennetun toisen jaoston puheenjohtaja